

[Poul Hartling.]

kan vi heller ikke stemme for et forslag om tillidsdagsorden til denne regering, og jeg forstår, at ikke engang statsministeren selv vil stemme for en tillidsdagsorden til sig selv.

Hvis derfor denne situation nu udløser et valg, hilser vi det velkommen, og jeg tror, at det vil blive modtaget på samme måde over hele landet. Allerede i august opfordrede jeg statsministeren til at udskrive valg, og ønsket blev fulgt op både af det konservative folkeparti og det radikale venstre. Et valg giver en mulighed for et regeringsskifte, og jeg forstår på hr. Per Hækkerup, at han er sikker på, at det går sådan.

Et valg giver os også — det vil jeg gerne sige til sidst — en mulighed for at vende tilbage til mere normale arbejdsvilkår her i folketinget. De har været unormale og uværdige i det år, der er gået, og mest i de sidste uger. Vi har set et regeringsparti, der gang på gang har måttet afbryde udvalgs-møderne for at løbe ud og forhandle med SF's højrefløj og bagefter har udsat udvalgs-møderne igen for at forhandle med SF's venstrefløj. Vi har set en regering, der har måttet sidde i venteværelset, mens dens skæbne blev afgjort i natlige hovedbestyrelsesmøder i SF.

Vi har også i dag oplevet utrolige og hidtil ukendte forhold her i tinget. Jeg tror ikke, at denne dag har været til gavn for folketingets værdighed. Den situation har regeringen bragt sig selv i, og dermed har den været med til at gøre dette folketing til en dårlig arbejdsplads. Og regeringen ville jo have fortsat dette. Hvis SF havde holdt, var det jo gået videre. Det skal man lægge mærke til. Og hvis vi andre hjalp dem igennem denne snævring, ville det jo også fortsætte. Regeringen har holdt sig til SF. Regeringen har ført de endeløse forhandlinger med SF. Regeringen har dermed bundet sin skæbne til SF. Det er derfor, den danske vælgerbefolkning har et stærkt ønske om, at alt dette får ende, sådan at der igen kan blive værdige demokratiske forhold, og sådan at der igen kan blive arbejdsforhold herinde, hvor tillid og anstændighed kan præge det politiske arbejde.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Jeg synes, at man må være meget taknemlig over hr. Poul Hartlings indlæg. Det skabte jo en klarhed på ét punkt, som må fremtræde helt tydeligt for alle, der følger dette møde. Det er helt klart, at hr. Poul Hartling og venstre er tilhængere af devalueringen. Der er ingen tvivl på det punkt. Man vil devalueringen. Der går en afgrund mellem venstre på den ene side og det konservative parti på den anden side; venstre vil devalueringen. Jeg synes, det er godt, det er blevet slået fast så klart, og at man har haft mod til at sige det.

Så er det jo rigtigt, som hr. Poul Hartling siger, at så opstår der spørgsmål om, hvilken procent man skal vælge. Jeg er helt enig med hr. Poul Hartling i, at der findes ingen regneautomatik, der giver os procenten. Det er en politisk beslutning, og det var derfor, vi søndagen igennem spurgte også venstre, også venstre, ja, ja, også venstre: hvilken procent skal vi devaluere med? Vi fik ikke noget svar, og vi har stadig ikke fået det.

Se, nu kunne man jo sige, som hr. Poul Hartling gør det, at når det er nødvendigt at devaluere, så skyldes det, at Danmarks økonomi var blevet dårligere, men det foreligger der jo ingen dokumentation for. Jeg skal her henvise til en tale, nationalbankdirektøren holdt den 17. november. Det var oven i købet ved landboforeningernes årsmøde, så hr. Poul Hartling har sikkert læst referatet. Nationalbankdirektør Hoffmeyer siger:

„Vi var i 1966 og begyndelsen af 1967 bange for, at de senere års stærke stigning i pris- og omkostningsniveauet havde medført en afgørende svækkelse af konkurrenceevnen, men de seneste undersøgelser og de senere måneders udvikling i industrieksporten tyder på, at det ikke står så galt til. Trods svækkelsen i den internationale efterspørgsel er det lykkedes vor industri at bevare og i visse tilfælde forbedre positionen på eksportmarkederne.“

Man har altså den højeste sagkundskabs udtryk for, at så galt stod det ikke til. Dansk konkurrenceevne var velbevaret. Vi kunne bevare og i visse tilfælde forbedre positionen på eksportmarkederne.